

Sobre l'amic i argentoní Vicenç Esteve i albert

BERNAT CALVO

Avui ens trobem per una raó molt especial i emotiva: el nostre amic i convilatà Vicenç Esteve i Albert ja és fill adoptiu de la vila d'Argentona. Sí: de la nostra entranyable vila, la que ell ha estimat també tantíssim i per a qui ha fet múltiples accions, per a les seves entitats, per a la seva gent i, fins i tot, per al seu bon govern.

Em fa molt de goig de fer-ne la glossa en la meua condició de membre més jove del Centre d'Estudis Argentonins. Jaume Clavell, ja que des de l'entitat sempre hem comptat amb el seu inestimable suport moral i econòmic. Per això, ara fa dos anys, en el transcurs de la festa major de Sant Domingo de 2009, el vàrem

fer soci d'honor de l'entitat juntament amb el nostre company Julià Lladó en la celebració del nostre desè aniversari.

Amb moltes més entitats del poble vam constatar que calia anar més enllà. Tot just aprovat el nou Reglament d'Honors i Distincions d'Argentona el passat mes de desembre, calia manifestar-li col·lectivament la més alta gratitud possible, i vam pensar de proposar a l'Ajuntament que el nomenés fill adoptiu d'Argentona.

Així doncs, després d'una llarga campanya de captació de suports de les entitats, amb data de l'1 d'abril de 2010, el ple corporatiu de l'Ajuntament d'Argentona aprovà PER UNANIMITAT un punt d'alcaldia que proposava el nomenament del senyor Vicenç

Esteve i Albert com a fill adoptiu de la vila. Cal agrair doncs, una vegada més, la sensibilitat i recolzament de tots els grups municipals per donar suport a aquest homenatge.

Al llarg de la seva dilatada vida, Vicenç Esteve ha exercit la seva acció solidària amb el poble a través de les associacions i entitats, independentment de la ideologia de cadascuna i sempre des d'un punt de vista del foment dels valors democràtics, donant-los suport moral i econòmic del tot sincer i desinteressat. Estem per tant, davant d'una persona amb una magnanimitat i generositat indiscutibles.

Ara, aquestes entitats, en l'acte d'avui, volen retornar-li públicament i col·lectiva el seu agraïment.

El Saló de Pedra va quedar petit per la quantitat d'assistents que van voler sumar-se a l'homenatge.

Foto: Pep Padrós

Intervenció de
Nilo Esteve.
Foto: Pep Padrós

Passem a donar-ne la relació:

- Associació de Jubilats i Pensionistes d'Argentona i del Casal d'Avis
- Fundació privada la Nostra Llar Santa Anna
- Club Ciclista el Càntir
- Col·lecció de Punes Amics de Concepció Moré
- Centre Parroquial
- Penya Espanyolista d'Argentona
- Natura
- Patronat de la Vellesa
- Coral Càntir d'Or
- Coral Llaç d'Amistat
- Casino d'Argentona
- Societat Civil d'Argentona
- Amics del Tramvia d'Argentona
- Amics del Pubillatge
- Patronat del Museu del Càntir
- Diables d'Argentona
- Centre d'Estudis Argentonins Jaume Clavell

Totes les entitats del poble que, per raons diverses no han pogut, fins l'hora present, adherir-se al manifest de reconeixement de l'homenatjat com a fill adoptiu de la vila, poden fer-ho,

encara, a partir d'ara i el seu nom s'afegirà al llistat del web del Centre d'Estudis.

També volem fer públic l'agraïment per les facilitats donades a la família de Vicenç Esteve; a Carme Ruano, cap de protocol de l'Ajuntament per l'interès que ha posat en aquesta iniciativa com a instructora del procediment i, finalment, al aleshores batlle de la vila, senyor Pep Masó per haver sintonitzat de seguida amb la nostra petició

Tot seguit farem un breu repàs de la intensa vida de Vicenç Esteve i Albert. Va néixer a Mataró el 31 de juliol de l'any 1917, fill de Vicenç Esteve i d'Àngela Albert i Mainou, d'arrels argentonines, qui era cosina d'en Quico Albert, de can Coronel, al raval de Sant Sebastià. Així en Vicenç comença a passar-hi temporades, i per tant comença a absorbir l'essència d'Argentona i a gaudir de la vida de poble. El 1933, quan ell tenia setze anys, el pare es va construir un xalet al xamfrà del passeig Marina Julià amb el carrer Monturiol, la qual cosa va facilitar que vinguessin a passar llargues temporades, sobretot estiuencques, a la vila. Cursà estudis de comerç a l'Escola Pia de Santa Anna, a Mataró, i als setze anys entrà al taller de joieria del seu pare, on va agafar el gust per l'art i pel dibuix.

Gaudí d'aquesta feina creativa i artesana durant bona part de la seva vida i ja en la maduresa va encarrilar-se vers una activitat ben diferent, però igualment creativa, com és la de la química. Amb els seus primers cabells blancs tornà a estudiar fins a obtenir el títol d'Enginyer Químic. L'any 1949 fundà una petita empresa (LUCTA) dedicada a l'obtenció d'olis d'essències, que amb el temps s'ha convertit en una important multinacional, que ell mateix presidí.

Inicià la seva vida esportiva, de vailet, amb el bàsquet,

esport molt arrelat a Mataró ja que, precisament, havia estat un escolapi, el pare Millán, qui dels USA l'havia introduït a Catalunya. De seguida arribà la passió pel ciclisme, que progressivament es convertí en l'eix esportiu de la seva vida. En companyia d'en Martí Puignou i altres entusiastes, el 1948, aconseguiren que l'Ajuntament de Mataró els cedís temporalment un terreny i hi construïren el Velòdrom de Mataró, amb el suport moral i econòmic d'industrials i aficionats mataronins i la valuosa assistència tècnica del qui fou "campioníssim" Mariano Cañardo i de l'arquitecte Josep Maria Peris. Per aquella pista rodaren els millors ciclistes del món d'aleshores: Brueneels-Dekuisher, Jef Sherens, Van Vliet... i s'hi forjaren, en velocitat i en modalitat darrere moto, Miquel Poblet i Guillem Timoner, respectivament.

Estiuejant des de la seva infantesa a la nostra vila, ha tingut ocasió de viure els moments àlgids de l'esport argentoní. Als darrers anys de la dècada dels cinquanta i primers de la dels seixanta, va viure com a cosa pròpia els triomfs del CIC, l'equip femení de bàsquet. Tanmateix, el ciclisme, el seu esport, en l'atmosfera atlètica que es respirava a la vila, acaparà novament la seva atenció. L'Isidre Abril i un grup d'amics crearen "Amics del Ciclisme" i varen organitzar moltes curses i manifestacions ciclistes que contribuïren al prestigi esportiu d'Argentona. A l'hora inevitable del relleu, el 1984, l'Abril proposà a Vicenç Esteve la presidència del club. Esteve acceptà l'oferiment en veure's recolzat per un grup d'amics, alguns d'ells companys d'infantesa.

Orientà "Amics del Ciclisme" amb la voluntat d'aspirar a les altes esferes del món de l'esport. Així els trobem endegant les dues edicions de la "Volta al Maresme" (del 1989 i 1990), de caràcter

internacional, en tres etapes i un pròleg cadascuna d'elles, amb el suport de la Federació Catalana de Ciclisme, les Secretaries d'Esport de la Generalitat i de la Diputació i la Regidoria d'Esports d'Argentona. Vicenç Esteve cessà com a president l'any 1990 i l'entitat donà pas a una de nova, el Club Ciclista "El Càntir", presidida per Antoni Cachinero.

A més de totes les seves activitats empresarials i esportives, el senyor Vicenç Esteve té una flaca que suposo ignorada per

molta gent, es tracta de la gastronomia. La seva "devoció" per l'arròs, i més concretament per la paella, l'impulsà a escriure un llibre magistral *La fiesta del arroz* (1994), amb un pròleg d'Horacio Sáenz Guerrero i fotografies de Francesc Català Roca, en el qual fa un repàs exhaustiu de la història, el cultiu i la condimentació de tan preuat cereal.

Finalment, en el vessant empresarial, cal dir que la seva empresa, LUCTA, ha obtingut el "Premi a l'Exportació i a l'Avenç

Tecnològic" i a ell personalment, se li han atorgat la Medalla dels "Forjadors de l'Esport Català" i la del "President Macià" al Mèrit al Treball.

És, doncs, per tots els mèrits esmentats que avui la vila d'Argentona s'honora de declarar fill adoptiu Vicenç Esteve i Albert, mecenes i filantrop, home curiós i emprenedor, amic dels amics que, al llarg dels anys, altruísticament ha estat un ferm col·laborador en la potenciació del tramut associatiu de la vila d'Argentona.

Hem cregut que era oportú reproduir el fragment d'un diari de Vicenç Esteve que la seva filla Nilo Esteve va llegir en el transcurs de l'acte d'homenatge.

M'he trencat uns ossos del peu dret...

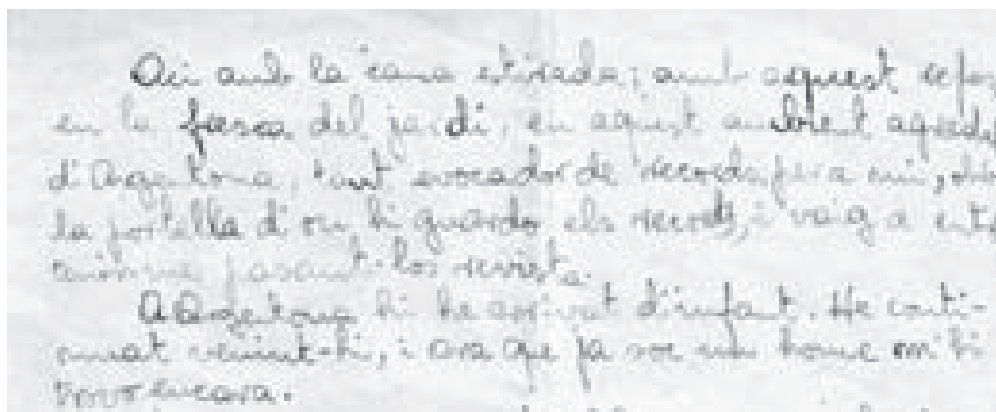
Una "trencadissa" té la virtut de regalar-nos unes vacances quan menys creiem tenir-les. I té també la poca gràcia de no deixar-nos-en disfrutar.

Ací amb la cama estirada; amb aquest repòs en la fresca del jardí, en aquest ambient agradable d'Argentona, tan evocador de records per a mi, obro la portella on hi guardo els records, i vaig a entretenir-me passant-los revista.

A Argentona hi he arribat d'infant. He continuat venint-hi, i ara que ja sóc un home m'hi trobo encara.

Jo crec que en aquest poble poc important per alguns - encara que ho sigui per mi pel fet d'haver-hi nascut la meua mare- s'hi ha forjat la meua vida, o almenys el meu caràcter, que bo o dolent és qui regirà el meu esdevenidor.

És per això que per anys que visqui i per grans coses que em passin sempre em recordaré d'Argentona, per a fer-li, a ella i els seus records, un altar de gratitud i adoració dins la meua ànima.

Escrit per Vicenç Esteve i Albert a Argentona, al maig de 1936, a l'edat de 19 anys
Fotos: Pep Padrós